

A Györszentiváni
Keresztelő Szent János Plébánia

HÍRADÓJA

Megjelenik alkalmanként.

XIX. ÉVF. 2. SZÁM
2014. DECEMBER

Mert találkozni akarok Vele

Gyermekkorunkban csak a templomban volt adventi koszorú. Vasárnaponként számolgattuk, hány gyertya ég, mennyit kell még aludni karácsonyig? Szüleink nem kértek tőlünk ajándéklistát, mégis tudták, minek örülnénk, és mi izgatottan vártunk.

Kisgyermekkori emlékeim szerint szenteste délutánján mindig esett a hó, amikor én nagymamámmal sétálni mentem. Kíváncsian néztem az ablakokat, hol világít már a karácsonyfaégő, mert ott már jártak az angyalok. Hozzánk mindig a séta végére érkeztek meg. 4-5 éves lehettem, amikor a séta előtt kértem az apukámat: mondja meg a Jézuskának, várjon meg engem, mert én találkozni akarok Vele. Megmondjuk – ígérték. Hazaérve a szoba ablakon benézve láttam a karácsonyi égőket, futottam, mert biztos voltam abban, hogy engem vár a Jézuska, mert megígérték. Csalódottságomban elhittem, hogy sietnie kell a többi kisgyerekhez. Az akkori fa plafonig ért és kíváncsian kérdeztem; hogyan hozták be az angyalok? Az ajtóban odaadták apunak – volt a válasz. És én, lelki szemeimmel láttam a két hatalmas szárnyas angyalt, ahogy cukrostól, égöstől, elfektetve átadják a fát szüleimnek. Hittem, mert szerettek. A szülők szeretetén alapuló gyermeki rácsodálkozás öröme, az ebből táplálkozó, mindent elfogadó feltétel nélküli hinni tudás alapozza meg felnőtt hitünket, hogy határtalan bizalommal tudjunk fordulni a Mennyei Atyához.

Isten ajándékozó szeretete végtelen. Mindent nekünk adott.

Ajándék az életünk, a hitünk, a hivatásunk, a teremtet világ.

Kimondhatatlanul nagy ajándékot adott nekünk Isten, mert ajándékozó szeretetével elküldte Szent Fiát a földre, aki szegényes

istállóban emberként született, hogy végigjárva a Golgotát, vállalva a kereszthalált, önmagát adja nekünk.

Ajándék számunkra, hogy minden szentmisében találkozhatunk Jézussal az Eukarisztiában, szívünkbe fogadhatjuk, erősödhetünk az Örök életbe vetett hit reményében, hogy örömmel várjuk a vele való végső találkozást.

Ajándék az ünnep is, mert szükségünk van arra, hogy életünkben, egy–egy ünnepi nap, időszak, lelkünk vitaminja, az újra töltődés forrása lehessen. Mert ünnepet várni, és azt megélni jó. Az ünnepre várakozni és készülni kell, mert ezeken a napokon másként látjuk és éljük meg megszokott dolgainkat. Ünneppé válhat az is, ha számunkra kedves emberrel találkozhatunk. A találkozásokhoz ki kell lépni a megszokottból. Tenni kell érte valamit.

Ajándék az is, hogy az adventi készület napjai lehetőséget adnak számunkra, hogy hálaadással, imádsággal, hittel tovább adhatjuk a szeretetet.

A várakozásában ne engedjük, hogy a talmi csillogás, ragyogás háttérbe szorítsa, hogy tegyünk valamit Jézusért, Jézussal

Készítsük szívünket alázattal, jóra való törekvéssel, egymásra figyelemmel a találkozásra. Csendesen szemlélve Máriát és a Kisdedet, hogy karácsony szent örömével hűek tudjunk maradni Jézushoz.

Az adventi időszakban talán mindez felfokozódik, mert a karácsony az az ünnep, amit mindenki megtart, és ami mindenki számára tartogat meglepetést. Mindenki ajándékozni akar. Fényekkel, díszítésekkel, csillogással.

Vigyázzunk, nehogy úgy járjunk, mint azok a betlehemi emberek, akik nem adtak szállást Szűz Máriának és Szent Józsefnek, ezzel bezárták magukat a város falai közé, így nem találkoztak a Kisded Jézussal, nem örülhettek a Megváltó születésének. Nem találkozhattak Vele, mert nem hittek a csodában.

„Örüljete az Úrban szüntelenül! Újra csak azt mondom, örüljete. Jóságos emberségeket ismerje meg mindenki! Az Úr közel van! Ne aggódjatok semmi miatt, hanem minden imádságotokban és könyörgéseitekben terjesszétek kéréseteket az Úr elé, hálaadásotokkal együtt. Akkor Isten békéje, amely minden értelmet meghalad, megőrzi szíveteiket és értelmeteket Krisztus Jézusban.” (Fil 4,4-7)

Burger Gáborné

Jubileum

Az ember sokszor a múltban vagy a jövőben, de legritkábban a jelenben él. Pedig a jelen ajándék, ahogy az angol is mondja: present. Persze önmagában nem baj, ha az Isten által megengedett eseményekből tanulva építkezünk, de ha a pillanat lehetőségével nem élünk, akkor életünk sorozatos merengés és sajnálkozás lesz.

Ma már sok mindent meg tud oldani az emberiség: meggyógyítja a pár évtizede még halálos betegségeket, fokozatosan felfedezi a mikro- és a makrovilágot, kilép az űrbe, de egyet biztosan nem tud megtenni - bár nagyon szeretné -: megállítani az idő "könyörtelen vonatát". Azt a furcsa valamit, ami bár objektíven mérhető, mégis szubjektíven élhető. A tudomány csak abban tud előrelépni, hogy minél tovább tartson földi utazásunk, Isten viszont meg tudja adni azt, hogy az soha ne érjen véget.

Az ünnep olyan esemény az ember életében, amikor ha nem is áll meg az idő, mégis igazán meg tudja élni a pillanat varázsát, és megállítja az elme ide-oda cikázását. Ekkor életünk filmkockái valahogy összesűrűsödnek egy képpé, aminek felidézésével újraéljük azt, ami egyszer megtörtént,

s ami a jelen pillanatig alapvetően meghatározza életünket. Megünnepeljük azt a helyes döntést, amely elültetett egy magot, amiből Isten segítségével jó gyümölcsöt termő fa „iperedett”, s amelynek annál ízletesebb és gazdagabb a gyümölcse, minél hosszabb idő próbáját állta ki.

Az ünnepek, például a születésnapok olyan tájékozódási pontok, amelyek segítenek eligazodni abban, honnan jövünk, milyen úton haladva értünk el valamit, és hová vezet a megkezdett utunk. Ilyen segítő és megerősítő mérföldkövek a házassági, illetőleg a pappá szentelési, különösen a kerek évfordulók. Mindkettő a hűség és a szeretet ünnepe, amely sok lemondást és kitartó munkát igényel

nap, mint nap. Ez egyúttal páratlan kegyelmi forrást jelent és boldogságot ad, amelyben kiteljesedhetünk, teljes emberré válhatunk.

Albert atya augusztus 15. napján, Nagyboldogasszony ünnepén töltötte be papi szolgálatának 25. évét. Az ezt követő vasárnap tartott Ezüstmise keretében egy szívvel és lélekkel adhattunk hálát a negyedszázados jubileumért, melyből nyolc évet töltött itt velünk.

Az ezüstmisés áldás után a plébánián immáron kötetlenebb formában, agapén lehettünk együtt és ünnepelhettünk.

Kérjük a teremtő Atya-istent, a megváltó Fiúistent és a Vigasztaló Szentlélek Úristent, hogy hitben erősítse, lélekben újítsa és egészségben tartsa meg Albert atyát! Szolgálatával tudja tovább építeni Isten országát már itt a Földön és majd odaát a mennyben, reményeink szerint mindannyiunkkal!

Liziczai Ákos
Fotó: Kis István Péter

A nagymarosi ifjúsági találkozó

Lélekben felemelő és csodálatos élményekkel gazdagodtunk 2014. május 24-én, a Nagymarosi Ifjúsági Találkozón.

Többezren gyűltünk össze a nagymarosi Plébánia kertjében. Közös, énekes imádsággal kezdődött a találkozó, Pipó József és barátai, valamint a Misericordias zene- és énekegyüttes vezetésével. A már összegyűlt, és folyamatosan érkező emberek közös éneklése töltötte be a helyet. Már a kezdő ének is nagyon kedves volt: „Uram, jó nekünk itt lenni, néked örvendezni, magasztalni Téged boldogan!...” A közös imádság után Bőjte Csaba ferences rendi szerzetes előadása következett. Felhívta a figyelmet a szeretetparancs betartására, tanítására, a bátorságra, hogy merjük vállalni és megvallani hitünket, bátran álljunk ki érte, tegyünk a hitünkért és merjük megmutatni. Azt mondta: „Ki kell mondani: igen, szeretnénk Tündérkertben élni! Tegyük Tündérkertté a Földet!” Ezt a békés, örömteli és szeretetteljes együttélést csak akkor lehet megvalósítani, ha közösen és tudatosan akarják az emberek. Egy-egy csoport a másikat kihagyva nem tudja létrehozni. Kizárólag szeretettel, közösen és együttes akaratral.

Csaba testvér kiemelte, hogy mindnyájunknak megvan a maga feladata, csak meg kell találni és fel kell ismerni. Különösen fontos, hogy: „Más bűne, nem jogosít fel arra, hogy letérjünk a szeretet útjáról. Vállalni kell a szeretetparancsot, merni és tudni kell megbocsátani.”

Az előadás végén közösen énekeltük: „Szállj, dalom szállj, gyöngé kismadár, Határokon túl a Hargitáig szállj! Bátorítsd a csüggedőt, vigasztald a szenvedőt, Krisztus soha el nem hagyja őt!”

Az előadást követően sokféle programból választhattunk. Legszívesebben minden programon részt vettünk volna. Kettőkor részt vettünk a közös Szentségimádáson, majd pedig a közös énekes próbán.

Délután négykor kezdődött a találkozót záró szentmise, amelyet Alberto Bottari de Castello, Magyarország apostoli nunciusa celebrált. Szentbeszédében felhívta a figyelmet a szegénységre, tisztaságra és engedelmességre, hiszen mindannyian erre kaptunk meghívást. „Jézus Krisztus maga is szegény volt, tiszta és engedelmes. Keresztényként boldogok lehetünk, amiért Krisztushoz tartozunk.

Ezzel egy nagy feladatot is kaptunk: mindig éljünk Krisztus akaratának megfelelően.”

A szentmise záró áldása előtt bevonultak a Gyerekmaros résztvevői a „Kicsi vagyok én, mégse félek én!... Semmi baj nem lehet, mert engem Jézus szeret. Kicsi vagyok én, mégse félek én!...” dalt énekelve. Felemelő érzés volt, ahogy a több száz kisebb-nagyobb gyermek elhaladt előttünk. Velük együtt énekelve, határtalan öröm töltötte el a szívünket.

A záróáldást követően Gáspár István nagymarosi plébános Teréz anya szavaival bocsátott utunkra mindnyájunkat: „Mindenki találja meg a saját Calcuttáját ott, ahol él!”

Örömmel és boldogsággal tölt el, hogy részt vehettem a találkozón. Visszatekintve a kezdőénekekre - „Uram, jó nekünk itt lenni, néked örvendezni, magasztalni Téged boldogan!...”-, köszönettel zárom soraimat: Köszönöm Uram! Jó volt nekünk „ott lenni”, a te szeretettedben és az egymás iránti szeretetben!

Zvezdovics Ildikó

Nagymaros felnőtt részvétellel

2014. május 24-én a Nagymarosi Ifjúsági találkozón vettünk részt. A szegénység volt a fő témakör. A reggeli ima előtt elfoglaltuk helyünket a plébánia-kertben. Köszöntötték az egyházmegyék résztvevőit, köztük minket is, boldogan integettünk. Tizennégyen képviseltük a Pannonhalmi egyházmegyét, tudva, hogy mi vagyunk a legkisebb egyházmegye az országban.

A reggeli ima nagyon jó hangulatban telt. Felemelő érzés volt látni ennyi hívő embert. Tízkor Bőjte Csaba testvér előadását láthattuk- hallhattuk. Szeretettel beszélt a szegény árva gyerekekről. Szép feladatot kapott az Úrtól, amit igaz szívvel és teljes odaadással végez. Büszkéek lehetünk rá!

Ezután fakultációk voltak, én a nagytemplomban Kerényi Lajos atya előadását választottam. Megosztotta velünk gondolatait- véleményét a szegénységről, szeretetről. Igaz hittel, és az ember iránt érzett tisztelettel végzi napi feladatait. Kórházban nagyon beteg embereknek segít eljutni a hitre, gyónási lehetőséget biztosít, jó szót, szeretetet. Nagyon tanulságos volt.

A záró szentmisét Alberto Bottari de Castello apostoli nuncius tartotta. A pápa áldását hozta el nekünk, és kérte, tartsuk meg hitünket, legyünk jó emberek, szeressük egymást.

Hitünkben megerősödve, lelkileg feltöltődve tértünk haza. Köszönjük mindenkinek, hogy lehetősége kaptunk és egy csodálatos napot tölthettünk el hívő emberek társaságában.

Nagy Miklósné

Nagymarosi Ifjúsági Találkozó

„Engedelmeskedjete egymásnak” (Ef 5,21) – ez volt az idei őszi találkozó mottója. „Az engedelmességet kellemetlen dolognak szoktuk tartani” - írja a Nagymarosi levél, és igen, kora reggel fél 5 órakor szólalt meg a telefonom ébresztője. Engedelmeskedtem neki, bármilyen nehéz is volt felkeltem. Megtettem, mert rá egy órával

indult is a busz szentiváni és győri fiatalokkal Ravazd felé, majd Pannonhalma következett, és végül Láziból irányt vettünk Nagymarosra.

A busz tele lett mosolygós arcokkal, akik hasonlóan hozzám engedelmeskedtek Krisztus hívásának, mert Ő várt bennünket lelki felüdülésre a találkozón. Isten kegyelmének köszönhetően Arnold atya is velünk utazott, aki gondoskodott arról, hogy imádságos lelkülettel tudtunk megérkezni a visegrádi révhez, amit tetézett a Dunakanyar festői látványa. Nagymaros kegyelmi hely, ahol megérint bennünket az Isten által teremtet világ. A Hely, amit körbeölelnek a hegyek, a Duna széles szalagja, és a nagymarosi plébánia kertjéből megpillantható, éig magasodó Visegrádi vár. A Hely, ami felébreszti szívünkben a lángot, amely segít megérezni Isten közelségét. A Hely, ahol több száz fiatal - Magyarországról és határon kívülről – találkozik egymással, az Egyház tanításával, amely elvisz az önmagunkkal való szembenézéshez, ahol szívünkben mélyen élő Istennel történik meg a találkozás.

A program közös reggeli imával kezdődött, amit a Káposztásmegyeri Plébánia ifjúsági csoportja vezetett. Ezt követte a főelőadás, amit Kajtár Edvárd atya tartott az engedelmességről. Elmélkedéséből a következőket tanulhattuk:

Az engedelmességet párhuzamba állította a hittel. Azzal, hogy befogadtuk Isten tanítását és azt meg is éljük hívóvé váltunk, és ha engedelmeskedünk egymásnak, akkor van béke a szívünkben. Feltette a kérdést: Meddig engedelmeskedjük? Mindaddig engedelmeskedni kell, amíg nem bünt kérnek tőlünk. Felhívta figyelmünket mennyire fontos a belső alázat, amellyel elengedem a gőgöt, hogy ne az legyen, amit én akarok. Jézus erre példát adott: „Abba, Atyám, szól, neked minden lehetséges: vedd el tőlem ezt a kelyhet, de ne az legyen, amit én akarok, hanem amit te.” (Mk 14, 36)

Kiemelte a türelmet, mint tápláló erényt, ami az engedő szeretet megnyilvánulása. Elmondta, hogy csak a szabad ember tud engedelmeskedni. Fontos, hogy ne legyen félelem a szívünkben, mert akkor nem vagyunk szabadok! Edvárd atya tanítását tovább hallgathatták, akik a főelőadást követő fakultáción őt választották. A templomban Kerényi atya várta a keresőket. A plébánia kertjében, a

Duna partján és a kálvárián kiscsoportos beszélgetésekre hívták a fiatalokat. A szerzetesek életével is megismerkedhetett, aki őket hallgatta meg. Biblikus megközelítéssel folytatódott annak a találkozó, aki a református templomba vette útját.

Az ebédszünet időt adott a személyes találkozásokra, sok ismerős fiatal boldogan üdvözölte egymást. Délután két órakor szentségimádáson dicsőíthettük, imádhattuk az Urat.

A Nagymarosi találkozó elmaradhatatlan része a Sillye Jenővel és csapatával történő közös énekpróba, ami a szentmisére készítette fel a szíveket. A találkozó záróakkordja a szentmise volt, ahol összeért az ég és a föld, ami a legteltesebb imádság és legfelemelőbb volt az egész napban. Élmény, mert atyák sokasága áll velünk szemben és erősít bennünket, mert egy szívvel és lélekkel százak vannak együtt, akik a szentáldozásban megtisztított szívvel (gyónási lehetőség folyamatosan rendelkezésre állt) találkozhattak Jézus Krisztussal. A szentmisét Bosák Nándor debrecen-nyíregyházi megyéspüspök celebrálta. „Ne szolgálként, hanem barátként engedelmeskedjünk Istennek” – mondta homíliájában.

Feltöltődött lélekkel indultunk a nagymarosi rév felé, ahol miközben a kompra várakoztunk, Arnold atya fényképpel örökítette meg a Pannonhalmi egyházmegye fiataljainak csapatát. Testileg fáradtan, de lelkileg felüdülve, késő este értünk haza Krisztussal a szívünkben. A buszon a gyerekek énekeltek és izgatottan mondták el

egymásnak a nap során átélt élményeiket. A reggeli engedelmesség gyümölcse megérett, Isten kegyelméből az Ő ajándékai által.

Csikósné H.-V. Éva

Focitábor ismét az idei nyáron is... Nyári hittan és foci tábor

Második éve vettem részt a foci táborban. Nagyon vártam idén is. Örültem, mert unokatestvérem is velem jött, akivel nagyon szeretünk focizni. Volt, akit már ismertem az iskolából, vagy a templomból.

Reggel imádsággal kezdtük a napot. Délelőtt énekeltünk és hittanos játékokat játszottunk. Éva néninek és Ili néninek sok jó ötlete volt. Délben a Kék golyó étteremben ebédeltünk. Finomak voltak az ételek. Délután kezdődött a foci. Sanyi bácsi volt az edzőnk. Volt futás, labdajáték, focimeccs, kapustréning.

Szerintem azért kapcsolódik a hittan a focihoz, mert amit a hittanon tanultunk, azt alkalmazni kellene a fociban is. Mi ezt nem mindig tettük. Néha összevesztünk a csapat-elosztáson is.

Jó lenne, ha jövőre is lenne ez a tábor, én biztos, hogy jövők!

Bazsó Tamás /6. osztály/

Kedves olvasóink eddigi támogatását, egyházközségünknek szánt adományait köszönettel vettük, és ezután is kérjük az alábbi számlaszámon:

**Alapítvány a győrszentiváni Keresztelő Szent János
plébániatemplom restaurálására
Bankszámlaszám: 10918001-00000011-55270003**

FOCITÁBOR

MESETÁBOR

KÉZMŰVESTÁBOR

KUKTATÁBOR

Egyházmegyei gitáros csapatok zenei találkozója Fertőszéplak

Szeptember 6-án borongós, szomorkás reggelre ébredtünk. Az időjárás tekintve bármire számíthattunk, és tényleg volt eső is, napsütés is, de ahogy Horváth Imre főszervezőtől hallottuk: hitünket ez nem befolyásolhatta és lelkesedésünket sem vette el.

Június óta vártunk, készültünk erre a napra a szabadhegyiek, csanakiak és szentivániaiak együtt énekelve a Szentlélek plébánia zenészeivel kiegészülve. Öt dalt vittünk, melyből egy Matyi és Gábor (Szemenkár Mátyás és Takács Gábor) szerzeménye volt, amit négy szólamban adtunk elő. Két mozgalmasabb, három líraibb dal, gitárok, hegedűk, cselló, klarinét, tenorkürt, fuvola, szintetizátor, dob... És bár én is ott énekeltem, talán mondhatom a közönség visszajelzése alapján, hogy bizony a legjobbak között voltunk...

De nem is ez a lényeg. Jól éreztük magunkat együtt, jó volt együtt dicsérni a Jóistent a zenével és énekszóval. Remélem, a közönség is azért tapsolt, mert nem "csak" jól szóltunk, hanem talán sikerült átadni valamit abból, amiről ezek a dalok szólnak. Remélem, sikerült egy kicsit közelebb vinni a Jóistent azokhoz, akik minket hallgattak.

A dalok fő gondolatai az alábbiak voltak:

- Az egész Föld felett Te vagy Úr, s Király - legyen Tiéd az életem
- Oltalmaz engem Istenem - mert én csak Tebenned bízom
- Hálám emberi szó csupán - hálám fogadd el jó Atyám
- Rejts most el - tenger tombol, de te uralkodsz hullámok habjain, szívem nem fél
- Remegve léptem be a mennyei trónterembe és már csak Őt imádtam - láttam Őt!

Szerintem jól válogattunk – főleg Matyi és Gábor – Isten és ember kapcsolatáról a legfontosabbakat talán el is mondtuk: Ő Urunk és Királyunk, és jó lenne, ha egészen Ő vezetné az életünket. Kérjük, oltalmazzon bennünket és azt, hogy rejtse el minden vesz és veszedelem elől. Milyen hálások vagyunk ezért! Kis istenfélelem talán mindenkiben van, mégis Őt imádjuk!

Számomra fontos volt mindegyik és elgondolkodtató.

Remélem, sikerült valamit átadni belőle.

Az idei találkozó és a dalok fő témája a HÁLA volt az idén.

Hála Neked Urunk:

– hogy immáron tizedszer rendezték meg ez a találkozót Te dicséretedre,

– hogy tizenöt csapat készült és jött el ily módon áldani Téged, imádkozni Hozzád,

– hogy a szentmisén közösen zengett énekünk Sillye Jenő vezetésével,

– mindenkiért, mindenki munkájáért, aki bármit tett ezért a napért,

– a délutáni napsütésért,

– hogy együtt lehettünk a Te nevedben,

– hogy egymás által töltődhettünk Veled.

HÁLA NEKED!

Aki énekel, kétszeresen imádkozik!

Kisné Gyöngyösi Éva

Pure Fashion

Amikor megkérdezik tőlem, miért is fontos ez a program, mindig elmosolyodom. Ilyenkor azon töröm a fejem, hogyan győzzem meg őket arról, hogy elhiggyék: mennyire meghatározó volt a Pure Fashion az életemben. Gondolkozom, hogy nekik melyik információt lenne fontosabb elmondani pár mondatban, mert ugye minden ember más. Általában lányok kérdezik meg-barátok, ismerősök, érdeklődők.

Mindig arra a döntésre jutok, hogy saját élményeimet osztom meg velük, mert úgy sokkal jobban át tudják élni és talán a mondani-való is hatásosabb. A tiszta szív, tiszta divattal 2008 nyarán ismerkedtem meg először, a Katolikus Egyház által szervezett, „Magyar Sydney” nevű ifjúsági találkozón. Az ott töltött négy nap egy életre szóló küldetést adott számomra. Találkoztam két hölgygel, akik videókat vetítettek ki hozzám hasonló korú lányokról. A vetítés divatbemutatóról, táncról, szépítkezésről, etiketről és más attraktív tevékenységekből állt össze, de ami a leginkább felkeltette az érdeklődésemet, hogy mindennek a tetején egy Jézus kép volt. Számomra ez nagyon sokat jelentett, mert mindig is érdekelt a divat, de valahogy úgy éreztem, hogy nem mindegyik divatiskola sugallja azt a hitelességet és erkölcsöt, amire nekem szükségem lett volna akkor.

„A PureFashion egy hiten alapuló és hitre vezető program, amely a 14 és 18 év közötti lányokat tanítja olyan életvitelre, melyben Isten gyermekeihez illő méltósággal élnek, tevékenykednek és öltözködnek. Magabiztos és hozzáértő vezető személyiségekké válnak, akik az egyszerűség és tisztaság erényeit élik meg iskolájukban és közösségükben. Megtanít minket arra, hogyan kell divatos, mégis tiszta életet élni. Úgy öltözködni, hogy az ne csak a külsőre irányítsa a figyelmet, hanem a derűt és mások iránti tiszteletet, szeretetet is sugározza. Megtanultuk, hogy a tisztaság több, mint szolid öltözködés, ezért ez az érték beszédünkben, gondolkodásunkban és cselekedeteinkben is meg kell, hogy jelenjen. Alapelvek: Tisztaság (több, mint pusztán egyszerűség), Példaadás (a valódi modell példakép), Nagylelkűség (a gondolkodásban és szívben, idővel és adottsággal), Bizalom (Istenben és emberekben), Stílus (vidám és divatos) és Kegyelem, az utolsó ecsetvonás. Az e-mail címet megjegyeztem a találkozón, és hazaérve azonnal jelentkeztem is. Egy hét múlva kaptam a visszajel-

zést, hogy Pure Fashion találkozó lesz Budapesten. Úgy döntöttem: elmegyek, meghallgatom. Nagyon tetszett a képzés programja, így csatlakoztam. Az első alkalom divattörténettel kezdődött, majd megtanultunk az etikett szabályai szerint étkezni, saját személyiségünkhez illően sminkelni, frizurát csinálni, táncolni, modellesen járni. Részt vettünk egy 3 napos lelkigyakorlaton, ami az egész képzésben a legemlékezetesebb volt, itt váltunk valóban testvéri közösséggé. Az „Angyalmisszió” árva gyerekeket ajándékoztunk meg felejthetetlen élményekkel. A képzés záró része a divatbemutató, gálaest volt, ami fantasztikusan jól sikerült, és amire nagyon sok ember kíváncsian és izgatottan eljött és rájött, hogy milyen jó is ez a program. Amikor a 2008-2009-es képzésnek vége lett, kicsit elkeseredtem, hogy nincs tovább, de végül a Jóisten meglátta, hogy mennyire fontos folytatni ezt a küldetést. Pár évvel ezelőtt Győrben is történtek próbálkozások a program elindításában ahol szintén részt vettem, de már mint tanúságtevő lány.

Soha nem gondoltam volna, hogy ennyire elterjedt lesz Magyarországon ez az Amerikából induló misszió, csak remélni tudtam. Most pedig már országszerte több csoport is indul és boldog vagyok, hogy mint régi Pure Fashion-os lány, mára már koordinátor, Győrben vezethetem a programot. Célunk csapatommal és támogatóinkkal az, hogy minél több lánynak tovább adjuk a fent említett alapelveket és értékesse tegyük az életüket. Nekem nagyon sokat segített, és úgy gondolom, hogy erre a mai generációnak hatalmas szükség lenne, mert nem mindig látják meg, a valódi célokat életükben. Kitartó imáinkkal nagy örömünkre idén sok lány jelentkezett, így a Pure Fashion - két éves program, ami minden hónapban egy szombatot jelent, elindult Győrben is szeptembertől. Az első két alkalom nagyon jól sikerült, megismerkedtünk a lányokkal és az Egészséges Életmód - Mini Főzőkurzust tartottuk meg, amin a lányok nagyon jól érezték magukat és izgatottan várják a jövő hónapot. Az alkalmak főként a Kármelita Rend termében lesznek, de néhány szombatot a Györszentiváni Keresztelő Szent János Plébánián fogunk megtartani. A program kétévenként fog újra indulni, amire szeretettel várjuk az újabb 14-16 éves lányok jelentkezését.

Csikós Éva

A Viskó

A Genesius Színhátszó Kör ez évi színdarabja - ami a templom búcsújára készült – William Paul Young nagysikerű, A Viskó című könyvéből készült. A könyv – ismertetője szerint – 20 millió példányban kelt el. Ahogy Albert atya az előadás előtti köszöntőjében említette: ha minden könyv tulajdonosa csak egy embernek adta oda olvasni, 40 millióan olvasták. Ennek megfelelően nagy vitákat váltott ki a könyv tartalma. Pedig a történet rólunk is szól, Istennel való kapcsolatunk torz képéről.

Mackenzie haragban áll az Istennel és nem tud megnyugodni, mert szeretett 6 éves kislányát elrabolta és meggyilkolta egy perverz alak, a „katicás gyilkos”, aki több kislánnyal is végzett, de sem a tettes, sem a kislányok maradványai nem kerültek elő.

Mackenzie minden keserűségét, haragját, csalódottságát, fájdalmát belesűríti az Istennel való vádaskodásaiba. De megnyugvást nem lel. Ekkor levelet kap, hogy menjen el hét végén a Viskóba, ahol szeretett kislánya véres ruháit megtalálták. A tettes helyett azonban a három isteni személlyel találkozik. Jelen van az Atya, Fiú és a Szentlélek.

Ez a találkozás kapóra jön Mackenzie-nek, mert közvetlenül számon kérheti Isten mulasztásait. Vádaskodásaiban magunkra

ismerhetünk. Hányszor halljuk, gyakran mi is mondjuk Mackenzievel: Miért velem történt? Mit vétettem? Ezt nem érdekem! Hol volt az Isten? Miért nem akadályozta meg? Miért engedte meg? Miért nem védett meg? Miért nem szolgáltat nekem igazságot?

Amíg Mackenzie választ kap kérdéseire, kétségeire, addig mi is bepillantást nyerhetünk a Gondviselés működésébe. Meglátjuk, hogy az isteni szeretet mindenkié, rosszaké is és a jóké is. Mert az Atya az a Szülő, aki egyformán szereti gyermekeit, és aszerint ítéli meg őket, ahogy természetük és körülményeik befolyásolják életüket. Ebből egyenesen adódik a megbocsátás. Ez nem azt jelenti, hogy a vétkes felmentést kap, hanem annyit, hogy az ítéletet átadjuk az isteni Gondviselésnek. Hiszen abszolút igazságot csak az tud szolgáltatni, aki a lelkek és körülmények mélyére lát.

A darab végére Mackenzie megérti, Isten azért engedi meg a rosszat a világban, mert szabad akaratot adott nekünk, embereknek. De azt is megérti, hogy az ítélet Isten joga, mert Ő azt is tudja, mi miért történik. Hiszen az Ő gondolatai nem a mi gondolataink, az Ő útjai nem a mi útjaink. A megbocsátás pedig azért szükséges, hogy a mi lelkünk megnyugodjon. Meg is nyugszik, ha átengedjük az ítéletet az Örök Bírónak.

Tné

OSCAR – A színes komédia

Aki ismeri a filmet - akár az eredetit, akár a feldolgozást -, biztosan egyetért azzal, hogy az Oscar valóban egy színes komédia. Kicsit valószerűtlenül túlhúzott karakterek zsongják végig a szövevényes történetet, a néző derűtségét pedig még inkább fokozza a sok könnyed humoros fordulat és poén, amiből a legtöbb teljesen kortól független.

Nem értek a színjátszáshoz, de még az amatőr színjátszáshoz sem. A társulatba afféle mérsékelt elszántsággal csöppentem bele, és aztán egy év alatt jutottunk el az előadásig, miközben sok minden történt. A próbák - és a rendezők - legnagyobb kihívása a nagy létszámból fakadó időpont egyeztetési nehézség volt.

Minden második vasárnap délután. Nagy kincs. Nem mindig ment könnyen. Cserébe azonban sokat tanultam a színjátszásról, általában a csapatmunkáról és saját magamról. Sophia megkapott engem, én megkaptam Sophiát, és kaptam még egy kedves kis csapatot, biztatást, elismerést és sok közös mókás pillanatot. Megértettem azt is, hogy színpadi jelenléttől függetlenül mindenkinek egyforma jelentősége van abban, hogy a darab összeálljon, egészret adjon. Na-

gyon becsülöm azokat, akik idejüket és energiájukat nem sajnálták rövidebb jeleneteikért, hangosító- vagy sűgómunkájukért. Mert a darabot minden résztvevőjének ugyanűgy ismernie kell ahhoz, hogy teljessé váljon. Sőt, szeretnűm leírni, hogy amikor elűszűr megláttam az elkűszűlt dűszletűnket, annyira elvarázssolt, hogy, űgy gondolom, kűszítűit kűlűn kűszűnet illeti mindannyiűnk rűszűrűl.

Ezek fűnyűben pedig nem is volt hosszű az egy űv. Elrepűlt űs nagyon jűl telt. A szűnfalak műgűtt is kialakultak a szokásaink, amivel rűhangolűdtűnk a jelenetekre. Nagyon szerettem, hogy Anthony „tűnyleg” megerűkezett a „bazi” jűrgűnnal, űs Szami arca minden alkalommal műlyen elmerűlt Angelo karakterűben, műelőtt elűs jelenetűben szűnpadra lűpett kűntűsűben. Voltak kűzűs szűnpadi kedvenceink is a hűttűrben: ahogy Lisa nem akar Bruce Underwood-hoz menni, ahogy Cunny okoskodű megjegyzűst tesz a cselűd bugyjijávű vűltozű dollűrokrűl, ahogy Aldo megtorpanva kűrdezi, ki az a Theresa, vagy ahogy Nora műltatlankodű, sajűtos hanggal veszi tudoműsul, hogy Provolone űrűnak űllandűan fontosabb dolga akad annűl, minthogy az ő problűmájűt meghallgassa.

A prűbaidűszak elejűn sokat kűzűdűttem, fogalmam sem volt, mit kezdjek magammal a szűnpadon, vűrtam az instrukciűkat űs nem

igazán éreztem jól magam. Teljesíteni akartam, kívülről tudni a szöveget, és könnyed mozdulatokat produkálni. Visszatekintve, most már úgy tűnik, hogy a visszajáról igyekeztem közelebb jutni a színjátszáshoz, mert a valóságban nincs semmi köze a produkáláshoz, inkább talán a megéléshez. Idővel, ahogy sodródtam Sophia karakterével a színpadi kavalkádban, fokozatosan épültek ki a szerephez társuló mozdulatok, és úgy váltam magabiztosabbá a szöveget illetően is. Egy idő után számomra már nem volt semmi érthetetlen abban az elszánt, kétségbeesett, fenyegetőző kiáltásban, amivel Sophia igyekszik megértetni férjével, milyen fontos, hogy lányuknak férjet találjanak, biztosítsák jövőjét és megmentseék erkölcsi megélését.

Persze, az előadáson voltak bökkenők is, Sophia lemaradt a lánya esküvőjéről, és Rosa néni majdnem ledöntötte a díszletet, de azt gondolom, éppen úgy sikerült a debütálás, mint ahogy maga az élet zajlik: kiszámíthatatlanul és tökéletlenül magával ragadóan. Az élményeket bezsebeltük belőle, a tanulságokat pedig levontuk.

Nagy-Szabó Ágnes

Névnap

Mindenki ismeri a „Nomen est omen” szállóigét, ami magyarul körülbelül annyit tesz, hogy nevében a végzete. A Szentírás szerint az embernek Istentől kapott felhatalmazása, hogy nevet adjon. A szüleinktől kapott név egész életünkben elkísér. De nem csak elkísér, hanem formál is jelentésével, hangzásával vagy az ugyanilyen nevű személyekhez, esetleg példaképhez történő összehasonlítással. Bár a szülő a névválasztáskor még nem ismeri a gyermekben rejlő jellemvonásokat, mégis hányszor érezzük azt, hogy a gyermekre pont ráillik az adott név, vagy később belenő a nevéhez társított képbe.

A természeti népeknél a mai napig szokás, hogy a nagykorúság kezdetekor adnak egy új nevet, mely legtöbbször az ember egy fontos tulajdonságát vagy valamihez való hasonlóságát fejezi ki. Ehhez némileg hasonló a bencés szerzeteseknél a beöltözés szertartása, amikor a belépő szerzetesek kapnak egy, a közösségben csak őáltaluk viselt nevet, melyben összeforr a már a részben kibontakozott személyiség, illetve az ilyen nevet viselt szent egyénisége, mely például szolgál a személyes életcél megvalósításához.

Albert atya Nagy Szent Albert után kapta szerzetesi nevét, aki egyszerre volt szerzetes, pap, tanár, író, természettudós. Mivel november 15-én ünnepli névnapját, ennek előestéjén hálaadó szentmise keretében köszöntötte a templomba járók közössége, majd ez után egy kis műsorral fűszerezett agapé keretében folytattuk a beszélgetést. Ekkor azt is megtudtuk, hogy hogyan és miért lett az említett szent az a követendő példa, aki hasonló érdeklődéssel és habitussal tudta a hívőket vezetni Isten felé.

Liziczai Ákos

Tájékoztatjuk egyházközségünk tagjait, hogy az egyházközségi hozzájárulás összege keresőknek 4.000,-, nem keresőknek 2.000,- Ft.

Albert-nap képekben

Fotó: Kis István Péter

Eseménynaptár

Adventben december 1-től minden hétköznap reggel 6 órakor **hajnali szentmisét** tartunk a templomban. Minden karácsonyra készülő testvérünket szeretettel várunk!

Adventi gyertyagyújtás lesz minden szombaton az esti szentmise után. Első alkalom november 29.

December 14-én, Advent 3. vasárnapján a 10 órai szentmise után **Élő Betlehem** lesz a plébánia előtt.

December 14-én 17 óra 30 perckor a Molnár Vid Bertalan Művelődési Központ előtti dísztéren színjátszóink előadják a **Karácsony csodája c. színdarabot**.

December 21-én 15 óra 30 perckor **Mocorgó szentmisét** tartunk a templomban.

December 24-én 23 óra 30 perckor az éjféli mise előtt, és december 25-én a fél kilences szentmise után színjátszóink előadják a templomban **Jó az Úr, Mamika c. jelenetet**.

December 27-én az esti szentmisében **Szent János napi boráldás** lesz templomunkban.

December 28-án 15 óra 30 perckor lesz a **családok megáldása**, szeretettel várjuk a kisgyermekes családokat, különösen az idén keresztelteket. 17 órától **szentségimádást** tartunk.

December 31-én a 18 órai szentmisében tartjuk az év végi **Hálaadást**.

Január 1. **Szűz Mária, Isten Anyja. Főünnep.**

Felelős kiadó: Szalóky Albert OSB

A Szerkesztőbizottság tagjai:

Szalóky Albert OSB,

Burger Gáborné, Markó Józsefné,

dr. Galavics Krisztina,

dr. Ponty Krisztina, Szabó Csabáné